

4 Ιουνίου, 1992

[ΑΡΤΕΜΗΣ. Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΤΣΟΝΟΥΡΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

*(Υποθέσεις Αρ. 1005/87, 1019/87,
1020/87, 128/88 & 129/88).*

-
- 5 Ο περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Τροποποιητικός) Νόμος του 1987 (Ν.65/87) — Άρθρο 35B(6) — Ανάρτηση εκθέσεως Συμβουλευτικής Επιτροπής — Ακυρότητα εκθέσεως ως εκ της μη αναρτήσεώς της στην κριθείσα υπόθεση.
- 10 Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Προσβαλλόμενες πράξεις — Σύνθετη — Ακυρότητα Προπαρασκευαστικής Πράξης — Συμπαράσχει σε ακυρότητα και την τελική.
- 15 Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Προσόντα — Δεν πρέπει να υπερτονίζονται όσα δεν είναι ούτε απαιτούμενα, ούτε επιπρόσθετα — Νομολογία.
- Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Συνεντεύξεις — Νομολογιακές αρχές.
- 20 Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Έκδηλη Υπεροχή — Η έννοια της έκδηλης υπεροχής για τη νομολογία — Πλαίσιο ενεργείας του Δικαστηρίου.
- Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Συστάσεις — Η σύσταση κατά σειρά προτεραιότητας, και όχι κατ' αλφαβητική σειρά, θα καταστραγούσε τις διατάξεις του Άρθρου 35B(3) της Εκπαιδευτικής νομοθεσίας.

Οι προσφυγές αφορούσαν απόφαση της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας περί προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών στη θέση Επιθεωρητή Β', Δημοτικής Εκπαίδευσης. Στην ομάδα των τριών πρώτων προσφυγών ο βασικότερος λόγος ακυρώσεως ήταν η ισχυριζόμενη ακυρότητα της προπαρασκευαστικής διαδικασίας, που ακολούθησε η Συμβουλευτική Επιτροπή (με αποτέλεσμα και τη μη σύσταση των αιτητών) που επέφερε την ακυρότητα και της τελικής πράξης προαγωγής. Στις άλλες δύο προσφυγές κυριαρχούσαν οι λόγοι οι στρεφόμενοι γύρω από τα κριτήρια προαγωγής και την αξιολόγησή τους (έκδηλη υπεροχή αιτητών), καθώς και γύρω από την αιτιολογία της επίδικης απόφασης.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, ως προς τις τρεις προτασόμενες προσφυγές, και απορρίπτοντας τις υπόλοιπες προσφυγές αποφάσισε ότι:

1. Η μόνη έγκυρη έκθεση που υπήρχε κατά τον ουσιώδη χρόνο ήταν η δεύτερη έκθεση της Συμβουλευτικής Επιτροπής και, σύμφωνα με το Νόμο, θα έπρεπε να είχε δεόντως αναρτηθεί. Έστω και αν για ορισμένους από τους υποψήφιους δεν είχαν προστεθεί νέα στοιχεία, θα έπρεπε να είχε δοθεί η ευκαιρία στους μη συστηθέντες να γνωρίζουν όχι μόνο τους λόγους, που οι ίδιοι δεν συστήθηκαν, αλλά και τους λόγους που τα υπόλοιπα πρόσωπα συστήθηκαν, λόγοι που δεν περιείχονταν στην πρώτη έκθεση, για να είναι πλήρως ενημερωμένοι και να υποβάλλουν ανάλογα τις ενστάσεις τους. Αφού προφανώς οι προαγωγές εξαρτώνται από σύγκριση των υποψηφίων, όχι μόνο οι λόγοι μη σύστασης αλλά και οι λόγοι σύστασης είναι ουσιώδεις και επηρεάζουν άμεσα τις θέσεις και τα δικαιώματα όλων των υποψηφίων. Η παράλειψη ανάρτησης της έκθεσης αποτελούσε ουσιαστική παράβαση της νομικής διαδικασίας και την καθιστούσε άκυρη.
2. Είναι καθιερωμένη αρχή πως, όταν κάποια προπαρασκευαστική πράξη πάσχει, τότε συμπαρασύρει σε ακυρότητα και την τελική (Ioannou v. E.A.C). Η αξιολόγηση σε συνέντευξη που έγινε σε διαφορετική περίπτωση και διαφορετικό χρόνο δεν μπορεί να επηρεάσει το αποτέλεσμα της συνέντευξης που έγινε μετά από τρία χρόνια, και μάλιστα στην περίπτωση που οι πιο πάνω χαρακτηρισμοί της Επιτροπής κατά το 1984 αποτελούν αντικείμενο προσφυγής, στην οποία η απόφαση ακόμη

εκφραμεί

- 5 Η σημασία τους δεν πρέπει να υπερτονίζεται, καθόσον οι μεταπτυχιακοί τίτλοι των αιτητών δεν είναι ούτε απαιτούμενο, ούτε επιπρόσθετο προσόν, σύμφωνα με τα σχέδια υπηρεσίας για τη θέση.
- 10 5. Οι συνεντεύξεις αποτελούν απλώς ένα μέρος του κριτηρίου της αξίας. Η διεξαγωγή συνεντεύξεων, παρόλον που δεν είναι νομοθετημένη διαδικασία, έχει καθιερωθεί από τη νομολογία. Η απόδοση όμως υπέρμετρης βαρύτητας στις συνεντεύξεις, από τη διορίζουσα Αρχή, θα μπορούσε να οδηγήσει σε ακυρότητα των διορισμών ή των προαγωγών. Όπου ήταν μέσα στη διακριτική ευχέρεια της Αρχής η επιλογή που έκανε, το Δικαστήριο δεν επειμβαίνει, εκτός αν φανεί καθαρά ότι ο αιτητής ήταν έκδηλα υπέρτερος του ενδιαφερόμενου μέρους. Η σημασία της έκδηλης υπεροχής αποτέλεσε θέμα στην απόφαση πλειοψηφίας της Ολομέλειας του Ανώτατου Δικαστηρίου, την οποία εξέδωσε ο Γ. Πικής, Δ., *Rolis Lewis v. Δημοκρατίας*.
- 15 20
- 25 6. Έτσι, όπως έχει επανειλημμένα λεχθεί, το καθήκον του Δικαστή είναι να αξιολογήσει κατά πόσο η Αρχή εξάσκησε τη διακριτική της εξουσίας, σύμφωνα με τους Νόμους και Κανόνες του Διοικητικού Δικαίου γενικά, και εφόσον βρει ότι η Αρχή ενήργησε εντός των πλαισίων αυτών, το Δικαστήριο δεν μπορεί να επέμβει και ούτε μπορεί να αντικαταστήσει τη γνώμη της Αρχής με τη δική του όσον αφορά την αξία των υποψηφίων.
- 30 7. Έχοντας υπόψη τα γεγονότα των προσφυγών αυτών και τις πιο πάνω νομολογιακές αρχές, έχω καταλήξει στο συμπέρασμα πως, οι μεταπτυχιακοί τίτλοι των αιτητών και η σχετική υπεροχή τους στις συνεντεύξεις δεν τους καθιστούν έκδηλα υπέρτερους του ενδιαφερόμενου μέρους, που, εν πάση περιπτώσει, όσον αφορά την αρχαιότητα προηγείται αυτών κατά 8 σχεδόν χρόνια και ως εκ τούτου δεν δικαιολογείται επέμβαση του Δικαστηρίου. Κάτω από τις συνθήκες, η Επιτροπή ενήργησε εντός των επιτρεπτών πλαισίων της διακριτικής της εξουσίας.
- 35 40 8. Αναφορικά προς την αιτιολογία της επίδικης απόφασης σχετική είναι η *Simillis v. The Republic*.

9. Το παράπονο των αιτητών, ότι η κατά αλφαβητική σειρά σύσταση της Συμβουλευτικής Επιτροπής δημιουργεί αδικία σε βάρος των αιτητών, δεν μπορεί να ευσταθήσει, γιατί σύσταση κατά σειρά προτεραιότητας θα καταστρατηγούσε τις πρόνοιες του Άρθρου 35B(3) του σχετικού Νόμου. 5

Οι προσφυγές 1005/87, 1019/87 και 1020/87 επιτυγχάνουν με έξοδα. Οι προσφυγές 128/88 και 129/88 απορρίπτονται με έξοδα. 10

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- Ioannou v. E.A.C. (1981) 3 C.L.R. 280.* 15
- Agrotis v. E.A.C. (1981) 3 C.L.R. 503.*
- Michaeloudes and Others v. Republic (1979) 3 C.L.R. 56.*
- Larkos v. Republic (1982) 3 C.L.R. 513.* 20
- Cleanthous v. Republic (1978) 3 C.L.R. 320.*
- Lewis v. Δημοκρατίας (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1253.* 25
- Simillis v. Republic (1986) 3 C.L.R. 608.*

Προσφυγές.

Προσφυγές κατά της απόφασης των καθ' ων η αίτηση, με την οποία προήχθησαν τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα στη θέση επιθεωρητή Β' Δημοτική Εκπαίδευση, που έγινε τον Νοέμβριο του 1987. 30

Α.Σ. Αγγελίδης, για τους αιτητές στις 1005/87 1019/87 και 1020/87. 35

Γ. Τριανταφυλλίδης, για τους αιτητές στις 128/88 και 129/88. 40

Δ. Χ" Νέστορος, για το ενδιαφερόμενο μέρος στις 128/88 και 129/88.

Ε. Λοιζίδου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας για τους

καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

- 5 ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Οι προσφυγές αυτές αφορούν απόφαση της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας για προαγωγή των ενδιαφερομένων προσώπων στη θέση Επιθεωρητή Β', Δημοτική Εκπαίδευση, που έγινε το Νοέμβριο του 1987.
- 10 Οι προσφυγές μπορούν να χωριστούν σε δύο ομάδες, ανάλογα με τους λόγους για τους οποίους προσβάλλεται η απόφαση.

- 15 Στις προσφυγές 1005/87, 1019/87 και 1020/87 ο βασικότερος λόγος, που προσβάλλεται η απόφαση προαγωγής, είναι η κατ' ισχυρισμό ακυρότητα της διαδικασίας που ακολουθήθηκε από τη Συμβουλευτική Επιτροπή, με αποτέλεσμα να μη συμπεριληφθούν οι αιτητές στους συστηθέντες, η οποία, σαν
- 20 προπαρασκευαστική πράξη, δημιουργεί ακυρότητα και στην απόφαση της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας να προάξει τα ενδιαφερόμενα μέρη.

- 25 Στις προσφυγές 128/88 και 129/88, αφού αυτές αποσύρθηκαν εναντίον των ενδιαφερομένων προσώπων Θεοχάρη Αριστοδήμου και Έλλης Παπαφώτη, προσβάλλεται η προαγωγή του Κύρου Δημοσθένους ως αντίθετη προς το Νόμο, γιατί οι καθ' ων η αίτηση δεν έδωσαν τη δέουσα βαρύτητα και δεν αξιολόγησαν ορθά
- 30 την αξία, προσόντα και αρχαιότητα των αιτητών και των ενδιαφερομένων μερών και έτσι ενήργησαν καθ' υπέρβαση και κατάχρηση εξουσίας, χωρίς επίσης να αιτιολογήσουν την απόφασή τους.

- 35 Κάτω από το φως των πιο πάνω, αφού παραθέσω το ιστορικό και τα γεγονότα, θα προχωρήσω να εξετάσω τις δύο ομάδες προσφυγών ξεχωριστά.

- 40 Ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Παιδείας με έγγραφό του, με αρ.360/68/3 και ημερ. 15.5.87, διαβίβασε έγκριση για πλήρωση τεσσάρων θέσεων Επιθεωρητή Β' Γενικών Μαθημάτων Δημοτικής Εκπαίδευσης, που είναι πρώτου διορισμού και προαγωγής. (Παράρτημα "Α"). Η

Επιτροπή στις 16.5.87 αποφάσισε την προκήρυξη των πιο πάνω θέσεων. Η προκήρυξη δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας με αρ.2229 και ημερ. 18.5.87. (Απόσπασμα από τα πρακτικά της Επιτροπής με ημερ. 16.5.87, Παράρτημα "B"). Σύμφωνα με το άρθρο 35B(1) του περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Τροποποιητικός) Νόμου του 1987 (65/87), ο Γραμματέας της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας διαβίβασε στο Διευθυντή Δημοτ. Εκπαίδευσης, που σύμφωνα με το νόμο είναι Πρόεδρος της οικείας Συμβουλευτικής, κατάλογο των υποψηφίων μαζί με τις αιτήσεις τους, αντίγραφο της δημοσίευσης στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας και τους φακέλους των υπηρεσιακών εκθέσεων των υποψηφίων. Η Συμβουλευτική Επιτροπή στις 5.10.87 είχε διαβίβασει την έκθεσή της μαζί με τον σχετικό κατάλογο των υποψηφίων που συστήνει. Στις 15.10.87 η Επιτροπή αποφάσισε να επιστρέψει την έκθεση, γιατί βρήκε ότι αυτή δεν πληρούσε τις πρόνοιες του άρθρου 35B(3). (Απόσπασμα από τα πρακτικά ημερ. 15.10.87, Παράρτημα "Γ"). Η Συμβουλευτική Επιτροπή με νέο έγγραφό της στις 2.11.87 διαβίβασε την έκθεση, καθώς και κατάλογο των υποψηφίων τους οποίους συστήνει. Η έκθεση και ο κατάλογος περιλαμβάνονται στα πρακτικά 5.11.87. (Απόσπασμα από τα πρακτικά ημερ. 5.11.87, Παράρτημα "Δ"). Στις 5.11.87 η Επιτροπή με βάση το άρθρο 35B(8) εξέτασε τις ενστάσεις που υποβλήθηκαν, κατάρτισε τον τελικό κατάλογο των υποψηφίων και αποφάσισε να καλέσει τους υποψήφιους σε προσωπική συνέντευξη σύμφωνα με το άρθρο 35B(9). Στις 18.11.87 η Επιτροπή καθόρισε τα κριτήρια για την αξιολόγηση της απόδοσης των υποψηφίων κατά τις προσωπικές συνεντεύξεις. (Απόσπασμα από τα πρακτικά ημερ. 18.11.87, Παράρτημα "Ε"). Στις 23.11.87 η Επιτροπή δέχτηκε σε προσωπική συνέντευξη τους υποψήφιους. Μετά την ολοκλήρωση των συνεντεύξεων, η Επιτροπή προέβη στην εκτίμηση της απόδοσης των υποψηφίων κατά τις προσωπικές συνεντεύξεις, με βάση τα κριτήρια που καθόρισε στη συνεδριάσή της ημερ. 18.11.87, και στη συνέχεια, με βάση τις διατάξεις του άρθρου 35B(10)(α), πήρε την προσαλλόμενη απόφαση. (Απόσπασμα από τα πρακτικά της Επιτροπής, Παράρτημα "Στ").

Στις προσφυγές 1005/87, 1019/87 και 1020/87 ζητούνται

επί λέξει οι ακόλουθες θεραπείες:

5 1. "Δήλωση του Δικαστηρίου, ότι η απόφαση της Συμβουλευτικής Επιτροπής του καθ' ου η αίτηση Νο.2 όπως και η απόφαση της Ε.Ε.Υ., να μη συμπεριλάβει τους αιτητές στον τελικό κατάλογο των υποψηφίων για την θέση Επιθεωρητή Β' Δημοτική Εκπαίδευση, και/ή η απόφαση, να απορρίψει τις νόμιμες και δίκαιες ενστάσεις τους, είναι άκυρη και χωρίς νομικό αποτέλεσμα· κάθε δε πράξη που επακολούθησε εκ μέρους της Ε.Ε.Υ., που στηρίχτηκε στο κατάλογο τούτο, θα πρέπει να συνακρωθεί και/ή να κριθεί άκυρη.

15

20 2. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι, η άρνηση και/ή παράλειψη της Ε.Ε.Υ. να μεταχειριστεί τους αιτητές σαν καθόλου προσοντούχους υποψηφίους και να τους συγκρίνει με το ενδιαφερόμενο πρόσωπο και να τους υποβάλει η ίδια σε σύγκριση, βάσει αξίας, προσόντων και αρχαιότητας, και/ή να τους καλέσει ενώπιόν της σε συνέντευξη είναι άκυρη και κάθε τι που παραλήφθηκε θα πρέπει να διενεργηθεί.

25

30 3. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι, η απόφαση της Ε.Ε.Υ., να προάξει ή διορίσει τους Ιωάννη Γιαννακού και Θεοχάρη Αριστοδήμου στην θέση Επιθεωρητή Β' στην Δημοτική Εκπαίδευση αντί των αιτητών, είναι άκυρη και χωρίς νομικό αποτέλεσμα.

35

4. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι, η όλη διαδικασία που εισήγαγε ο Ν.65/87, όπως τροποποιήθηκε, είναι αντίθετος στο Σύνταγμα, στα κτημένα δικαιώματα και τις Νομολογιακές αρχές."

40

Η βασική επιχειρηματολογία στη γραπτή αγόρευση των αιτητών είναι πως, η παράλειψη ανάρτησης της τελικής έκθεσης της Συμβουλευτικής Επιτροπής, όπως προνοεί το Άρθρο 35B(6) του Περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Τροποποιητικός) Νόμου του 1987 (65/87), στην οποία αποκλείστηκαν οι αιτητές και δεν συμπεριελήφθηκαν στους συστηθέντες για τη θέση Επιθεωρητή Β', καθιστά την τελική απόφαση προαγωγής

άκυρη. Το πιο πάνω άρθρο προνοεί τα ακόλουθα:

"Οι εκθέσεις μαζί με τους καταλόγους που καταρτίζονται, σύμφωνα με τα εδάφια (3) και (4), αποστέλλονται στην Επιτροπή και αντίγραφά τους αναρτούνται στο Υπουργείο Παιδείας". 5

Επίσης, οι αιτητές υποστηρίζουν ότι θα έπρεπε να είχε ετοιμασθεί νέα έκθεση και ότι η διαδικασία που ακολουθήθηκε απλώς να υιοθετηθεί η πρώτη, που δεν πληρούσε τα απαραίτητα από το Νόμο, με προσθήκες και αιτιολογήσεις, καθιστούσε και τη νέα έκθεση άκυρη. Η ευπαίδευτη συνήγορος των καθ' ων η αίτηση αντικρούει αυτή τη θέση και, περαιτέρω, υποστηρίζει ότι οι αιτητές δεν είχαν επηρεασθεί καθόλου από τις προσθήκες στη νέα έκθεση και, εφόσον είχαν την ευκαιρία και υπέβαλαν ενστάσεις, με βάση την πρώτη έκθεση που είχε αναρτηθεί δεόντως, θα πρέπει να αποτύχουν στην προσφυγή τους. 10 15

Έχοντας εξετάσει με προσοχή τις πιο πάνω θέσεις των διαδίκων, έχω καταλήξει στα εξής συμπεράσματα. Βρίσκω ότι δεν υπήρχε τίποτε που να εμποδίσει τη Συμβουλευτική Επιτροπή από του να υιοθετήσει το περιεχόμενο της πρώτης της έκθεσης, προσθέτοντας την απαραίτητη αιτιολογία αναφορικά με τη σύσταση ή μη σύσταση των υποψηφίων. Με το να υιοθετήσει την πρώτη της έκθεση, με τις πιο πάνω προσθήκες, ουσιαστικά είχε προκαλέσει την ύπαρξη μιας νέας έκθεσης με όλα τα αναγκαία στοιχεία. Το ερώτημα που παραμένει ν' απαντηθεί σε αυτό το σημείο είναι εάν, είχε και πάλιν την υποχρέωση να αναρτήσει, όπως απαιτεί ο Νόμος, τη νέα της έκθεση. Μετά από μελέτη του θέματος, η απάντησή μου στο τελευταίο αυτό ερώτημα είναι καταφατική. Η μόνη έγκυρη έκθεση που υπήρχε κατά τον ουσιαστικό χρόνο ήταν η δεύτερη έκθεση της Συμβουλευτικής Επιτροπής, που καταρτίστηκε όπως πιο πάνω ανέφερα και, σύμφωνα με το Νόμο, θα έπρεπε να είχε δεόντως αναρτηθεί. Έστω και αν, για ορισμένους από τους υποψήφιους, δεν είχαν προστεθεί νέα στοιχεία, θα έπρεπε να είχε δοθεί η ευκαιρία στους μη συστηθέντες να γνωρίζουν όχι μόνο τους λόγους που οι ίδιοι δεν συστήθηκαν, αλλά και τους λόγους που τα υπόλοιπα πρόσωπα συστήθηκαν, λόγοι που δεν περιείχονταν στην πρώτη έκθεση, για να είναι 20 25 30 35 40

πλήρως ενημερωμένοι και να υποβάλουν ανάλογα τις ενστάσεις τους. Αφού, προφανώς, οι προαγωγές εξαρτούνται από σύγκριση των υποψηφίων, έτσι όχι μόνο οι λόγοι μη σύστασης, αλλά και οι λόγοι σύστασης είναι ουσιώδεις και επηρεάζουν άμεσα τις θέσεις και τα δικαιώματα όλων των υποψηφίων. Ως αποτέλεσμα των πιο πάνω, βρίσκω πως η παράλειψη ανάρτησης της έκθεσης αποτελούσε ουσιαστική παράβαση της νομικής διαδικασίας και την καθιστούσε άκυρη.

10

Είναι καθιερωμένη αρχή πως, όταν κάποια προπαρασκευαστική πράξη πάσχει, τότε συμπαρασύρει σε ακυρότητα και την τελική. Στην υπόθεση *Ioannou v. E.A.C.* (1981) 3 C.L.R. 280 στη σελ.299 λέχθηκαν, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα:

15

"... independent intermediate parts of the wider composite administrative action ... being a legal prerequisite to (the) final act, their invalidity, if any, renders all acts which follow, including the final concluded act, null and void, as the invalidity of part of a composite administrative action leads to the invalidity of the final act, because the component acts of the action in their nature are not separate and independent of each other (see *Papaleontiou v. the Republic, through the Public Service Commission* (1970) 3 C.L.R. 54 at p.62)"

20

25

(Δέστε επίσης *Agrotis v. E.A.C.* (1981) 3 C.L.R. 503 σελ.513 και *Michaeloudes and Others v. R.* (1979) 3 C.L.R. 56 p.71-72).

30

Για τους πιο πάνω λόγους, οδηγούμαι στο συμπέρασμα πως, και η τελική πράξη προαγωγής είναι άκυρη και ως εκ τούτου οι προσφυγές 1005/87, 1019/87 και 1020/87 πρέπει να επιτύχουν.

35

Θα ασχοληθώ τώρα με τις προσφυγές 128/88 και 129/88. Ο ευπαίδευτος συνήγορος των αιτητών, αφού παραδέχεται την αρχαιότητα του ενδιαφερομένου μέρους, υπέβαλε ότι και οι δύο αιτητές ήταν υπέρτεροι του ενδιαφερομένου μέρους, τόσο όσον αφορά προσόντα όσο και αξία. Αναφορικά με τα προσόντα βασίζεται στο γεγονός ότι και οι δύο αιτητές κατέχουν πανεπιστημιακό μεταπτυχιακό

40

προσόν, M.Sc. και M.A. αντίστοιχα, Πανεπιστημίων της Αγγλίας και, όσον αφορά την αξία, ο ισχυρισμός βασίζεται στο ότι η Επιτροπή στις συνεντεύξεις αξιολόγησε τους αιτητές ως "εξαιρετους" και το ενδιαφερόμενο μέρος ως "πολύ καλός". Έτσι, αναφερόμενος στη γενική νομολογιακή αρχή, ότι η αρχαιότητα λαμβάνεται μόνο υπόψη υπέρ ενός υποψηφίου εάν στα άλλα δύο κριτήρια, δηλαδή αξία και προσόντα, οι υποψήφιοι είναι περίπου ισοδύναμοι, εισηγείται ότι οι προσφυγές των αιτητών πρέπει να επιτύχουν. Επιπρόσθετα, αμφισβητεί το χαρακτηρισμό του ενδιαφερόμενου μέρους, Δημοσθένους, στη συνέντευξη ως "πολύ καλός", γιατί, όταν στις 23.2.84 η Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας τον είχε δεχθεί για συνέντευξη και πάλι για την ίδια θέση, τον είχε χαρακτηρίσει σαν μέτριο και πρόσωπο του οποίου η απόδοση κατά τη συνέντευξη ήταν απογοητευτική, τόσο στο γλωσσικό τομέα όσο και στη διατύπωση και τεκμηρίωση των απόψεών του, ενώ όπως υποδεικνύει, οι απόψεις αυτές της Επιτροπής άλλαξαν άρδην στη συνέντευξη για την υπό εξέταση προαγωγή, όπου αναφέρεται ότι διατυπώνει τις απόψεις του με επάρκεια και γλωσσική άνεση και ότι η τεκμηρίωση των απόψεών του γίνεται κατά τρόπο επιστημονικό. Η ευπαίδευτη συνήγορος των καθ' ων η αίτηση εισηγείται ότι το πιο πάνω γεγονός είναι εντελώς άσχετο με την παρούσα υπόθεση και δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη. Έχοντας εξετάσει το θέμα, συμφωνώ με τη συνήγορο των καθ' ων η αίτηση, καθόσο η αξιολόγηση σε συνέντευξη που έγινε σε διαφορετική περίπτωση και διαφορετικό χρόνο δεν μπορεί κατά τη γνώμη μου να επηρεάσει το αποτέλεσμα της συνέντευξης που έγινε μετά από τρία χρόνια, και μάλιστα στην περίπτωση που, όπως αναφέρει και το ενδιαφερόμενο μέρος στην αγόρευση του, οι πιο πάνω χαρακτηρισμοί της Επιτροπής, κατά το 1984, αποτελούν αντικείμενο προσφυγής, στην οποία η απόφαση ακόμη εκκρεμεί. Ως εκ τούτου, θεωρώ ότι το πιο πάνω γεγονός δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη.

Σχετικά με τα προσόντα, είναι γεγονός παραδεκτό ότι και οι δύο αιτητές έχουν μεταπτυχιακό προσόν, γεγονός που δεν ισχύει για το ενδιαφερόμενο μέρος. Η σημασία όμως του γεγονότος αυτού δεν πρέπει να υπερτονίζεται,

- καθόσον οι μεταπτυχιακοί τίτλοι των αιτητών δεν είναι ούτε απαιτούμενο, ούτε επιπρόσθετο προσόν, σύμφωνα με τα σχέδια υπηρεσίας για τη θέση. Όπως λέχθηκε στην υπόθεση **Larkos v. Republic** (1982) 3 C.L.R. 513, στη σελ.518 "the possession of additional qualifications simpliciter to those required by the relevant scheme of service does not specifically enhance the claims of the holder to promotion ...". Επίσης στην υπόθεση **Cleanthous v. Republic** (1978) 3 C.L.R. 320, στις σελ.327-328, αναλύθηκε από τον
- 5
- 10 Α. Λοΐζου, Δ., (όπως ήταν τότε), το όλο θέμα και διατυπώθηκαν οι σχετικές αρχές.

- Όσον αφορά την αξία των υποψηφίων, τόσο οι αιτητές όσο και το ενδιαφερόμενο μέρος έχουν κατά τα τελευταία
- 15 χρόνια την ίδια ψηλή βαθμολογία, οι δε συνεντεύξεις αποτελούν απλώς ένα μέρος του κριτηρίου της αξίας. Η διεξαγωγή συνεντεύξεων, παρόλον που δεν είναι νομοθετημένη διαδικασία, έχει καθιερωθεί από τη νομολογία. Η απόδοση όμως υπέρμετρης βαρύτητας στις
- 20 συνεντεύξεις, από τη διορίζουσα Αρχή, θα μπορούσε να οδηγήσει σε ακυρότητα των διορισμών ή των προαγωγών. Όπου ήταν μέσα στη διακριτική ευχέρεια της Αρχής, η επιλογή που έκανε, το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει, εκτός αν φανεί καθαρά ότι ο αιτητής ήταν έκδηλα υπέρτερος του
- 25 ενδιαφερόμενου μέρους. Η σημασία της έκδηλης υπεροχής αποτέλεσε θέμα στην απόφαση πλειοψηφίας της Ολομέλειας του Ανώτατου Δικαστηρίου, την οποία εξέδωσε ο Γ. Πιχής, Δ., **Rolis Lewis v. Δημοκρατίας** (Αναθεωρητική Δικαιοδοσία) Έφεση αρ. 522, απόφαση
- 30 ημερ. 30.5.89:

- "Η υπεροχή τεκμηριώνεται ως έκδηλη όταν, μετά από συνεκτίμηση όλων των σχετικών στοιχείων και σύγκριση μεταξύ του αιτητή και του ενδιαφερόμενου, η
- 35 υπεροχή του αιτητή είναι αντικειμενικά αναντίλεκτη και αυταπόδεικτη (self evident)".

- Έτσι, όπως έχει επανειλημμένα λεχθεί, το καθήκον του Δικαστή είναι να εξακριβώσει κατά πόσο η Αρχή εξάσκησε
- 40 τη διακριτική της εξουσία σύμφωνα με τους Νόμους και Κανόνες του Διοικητικού Δικαίου γενικά, και εφόσον βρει ότι η Αρχή ενήργησε εντός των πλαισίων αυτών, το Δικαστήριο δεν μπορεί να επέμβει και ούτε μπορεί να

αντικαταστήσει τη γνώμη της Αρχής με τη δική του, όσον αφορά την αξία των υποψηφίων.

Έχοντας υπόψη τα γεγονότα των προσφυγών αυτών, και τις πιο πάνω νομολογιακές αρχές, έχω καταλήξει στο συμπέρασμα πως οι μεταπτυχιακοί τίτλοι των αιτητών και η σχετική υπεροχή τους στις συνεντεύξεις δεν τους καθιστούν έκδηλα υπέρτερους του ενδιαφερόμενου μέρους, που, εν πάση περιπτώσει, όσον αφορά αρχαιότητα προηγείται αυτών κατά 8 σχεδόν χρόνια και ως εκ τούτου δεν δικαιολογείται επέμβαση του Δικαστηρίου. Κάτω από τις συνθήκες, η Επιτροπή ενήργησε εντός των επιτρεπτών πλαισίων της διακριτικής της εξουσίας.

Ο λόγος προσβολής της πράξης προαγωγής από τους αιτητές για έλλειψη αιτιολογίας, που, εν πάση περιπτώσει, δεν υποστηρίχθηκε καθόλου στην αγόρευση του συνηγόρου τους, με βρίσκει ασύμφωνο. Εξ άλλου όπως τονίστηκε και στην υπόθεση *Simillis v. The Republic* (1986) 3 C.L.R. 608:

"...it has been held time and again that the reasoning of an administrative decision can be supplemented from the material in the file ...".

Τέλος, το παράπονο των αιτητών, ότι η κατά αλφαβητική σειρά σύσταση της Συμβουλευτικής Επιτροπής δημιουργεί αδικία σε βάρος των αιτητών, δεν μπορεί να ευσταθήσει, γιατί σύσταση κατά σειρά προτεραιότητας θα καταστρατηγούσε τις πρόνοιες του άρθρου 35B(3) του σχετικού Νόμου.

Υπό το φως όλων των πιο πάνω, οι προσφυγές 1005/87, 1019/87 και 1020/87 επιτυγχάνουν με έξοδα υπέρ των αιτητών. Οι προσφυγές 128/88 και 129/88 απορρίπτονται με έξοδα εις βάρος των αιτητών.

Οι προσφυγές 1005/87, 1019/87 και 1020/87 επιτυγχάνουν με έξοδα. Οι προσφυγές 128/88 και 129/88 απορρίπτονται με έξοδα.